

78

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 1971 r.

w sprawie orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa.

Na podstawie art. 6 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy (Dz. U. Nr 41, poz. 184) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. O przejściu na własność Państwa nie podjętych depozytów sądy, prokuratury, organy administracji państwowej, państwowe instytucje i przedsiębiorstwa oraz banki orzekają we własnym zakresie. W bankach decyzje wydają: w Narodowym Banku Polskim — oddziały operacyjne, w

Banku Rolnym — oddziały wojewódzkie, w Powszechnej Kasie Oszczędności, w Banku Handlowym w Warszawie S. A. i w Banku Polska Kasa Opieki S. A. — oddziały tych banków. W Państwowym Zakładzie Ubezpieczeń decyzje wydają oddziały wojewódzkie.

2. O przejściu na własność Państwa nie podjętych depozytów, przechowywanych przez instytucje nie wymienione w ust. 1, orzeka na wniosek tych instytucji organ admini-

stracji finansowej prezydium powiatowej (miejskiej — w miastach stanowiących powiaty, dzielnicowej — w miastach wyłączonych z województw) rady narodowej, zwany dalej organem administracji finansowej. W miastach wyłączonych z województw decyzje wydaje organ administracji finansowej prezydium dzielnicowej rady narodowej, któremu prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa zleci, w porozumieniu z prezydium właściwej dzielnicowej rady narodowej, załatwianie tych spraw.

§ 2. 1. Depozyty, które przeszły na własność Państwa, przekazuje się właściwemu organowi administracji finansowej.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy depozytów wartościowych, depozytów stanowiących sprzęt i ekwipunek wojskowy, depozytów będących przedmiotami, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji państwowej, jak również depozytów znajdujących się w urzędach konsularnych PRL.

§ 3. 1. Przedmioty depozytu ulegające szybkiemu zepsuciu oraz inwentarz żywy instytucja powinna niezwłocznie sprzedać jednostce gospodarki społecznej po cenach płaconych przez te jednostki dostawcom społecznym lub po cenach skupu, a gdy takich cen nie ma, po cenach wzajemnie ustalonych.

2. Suma uzyskana ze sprzedaży, po potrąceniu kosztów, wchodzi w miejsce przedmiotu.

§ 4. 1. Przedmioty depozytu, którym na skutek dłuższego przechowywania zagraża zniszczenie lub znaczna utrata wartości albo których koszty przechowywania byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do ich wartości, jak również przedmioty depozytu, których wyłączenie z obrotu lub używania byłoby sprzeczne ze społecznym interesem gospodarczym — powinny być sprzedane.

2. Do wydawania decyzji o sprzedaży uprawnione są instytucje określone w § 1. Decyzja o sprzedaży nie może być wydana przed upływem 30 dni od dnia doręczenia osobie uprawnionej wezwania do odbioru depozytu.

3. Organ administracji finansowej przechowujący przedmiot depozytu, o którym mowa w ust. 1, na zlecenie instytucji nie mającej uprawnień do wydania decyzji o sprzedaży, może z urzędu wydać decyzję o sprzedaży tego przedmiotu.

4. W razie powzięcia decyzji o sprzedaży przedmiotu depozytu przepisy § 2 i 3 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Przepisy § 3 i 4 nie mają zastosowania do przedmiotów złożonych do depozytu sądowego oraz znajdujących się w dyspozycji sądu przedmiotów złożonych lub zatrzymanych w związku z postępowaniem karnym jako dowody rzeczowe albo dostarczonych do sądu jako przedmioty oględzin w postępowaniu cywilnym.

§ 6. 1. Rzeczy znalezione w wagonie kolejowym, na statku lub w innym środku transportu publicznego oraz w pomieszczeniach i urządzeniach związanych z tym transportem — państwowe jednostki organizacyjne, które zarządzają tymi środkami, pomieszczeniami i urządzeniami zbywają we własnym zakresie.

2. Ministrowie Gospodarki Komunalnej, Komunikacji oraz Żeglugi określą w drodze rozporządzenia jednostki organizacyjne właściwe do przechowywania rzeczy znalezionych, o których mowa w ust. 1, poszukiwania osób uprawnionych do odbioru orzekania o przejściu tych rzeczy na własność Państwa i ich zbywania oraz tryb postępowania w tym zakresie. Jednostki organizacyjne zbywające rzeczy, znalezione zarachowują uzyskane sumy pieniężne na dochody budżetowe w części dotyczącej tych jednostek.

3. Minister Finansów określi w drodze rozporządzenia zasady przechowywania rzeczy znalezionych w budynku publicznym albo innym budynku lub pomieszczeniu otwartym dla publiczności, nie związanym z urządzeniami komunikacyjnymi, poszukiwania osób uprawnionych do odbioru, orzekania o przejściu tych rzeczy na własność Państwa oraz tryb postępowania w tym zakresie.

§ 7. Minister Finansów określi, jakie depozyty należy uważać za wartościowe, oraz sposób postępowania z tymi depozytami.

§ 8. Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określą w porozumieniu z Ministrem Finansów, jakie przedmioty należy uważać za stanowiące sprzęt i ekwipunek wojskowy, oraz przedmioty, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji państwowej, jak również tryb postępowania z tymi przedmiotami.

§ 9. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 września 1954 r. w sprawie określenia organów właściwych do orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa oraz zasad likwidacji i trybu postępowania z depozytami, jak również z sumami uzyskanymi z ich sprzedaży (Dz. U. z 1954 r. Nr 41, poz. 185 i z 1967 r. Nr 9, poz. 41).

2. Do czasu wydania przepisów, o których mowa w § 7 i 8, zachowują moc przepisy dotychczasowe, wydane na podstawie § 16 i 17 rozporządzenia wymienionego w ust. 1.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, wszystkim ministrom i Prokuratorowi Generalnemu PRL.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. W. Kraśko